

Teza

WKDSC w pełni podziela stanowisko komisji dyscyplinarnej I instancji co do winy obwinionej w zakresie popełnienia zarzucanego jej czynu, a w szczególności zgadza się ze stwierdzeniem, że udostępnianie informacji o składaniu oświadczeń majątkowych pracownikom jest jedynie działaniem pracodawcy przypominającym o obowiązku wynikającym wprost z przepisów prawa i nieotrzymanie przypomnienia lub brak dostępu do Intranetu nie powoduje wygaśnięcia tego obowiązku.

Naruszenie obowiązku

Przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

nie wskazano w orzeczeniu

Sygn. akt DSC.WK.6402.5.2022.BB

ORZECZENIE

WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ SŁUŻBY CYWILNEJ

Warszawa, 19 stycznia 2022 r.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Anna Żółkowska	przewodniczący składu orzekającego
Piotr Orzech	członek składu orzekającego
Maciej Tomczak	członek składu orzekającego
Jacek Woźniak	członek składu orzekającego
Cezary Zaremba	członek składu orzekającego
Bogusława Baprawska	protokolant

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2022 r. w siedzibie Kancelarii Prezesa

Rady Ministrów w Warszawie

przy udziale J. J. - Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (B. B. – O. – obwiniona, powiadomiona prawidłowo, nie stawiała się na rozprawę) sprawy B. B. – O. – (...) w urzędzie;

na skutek odwołania z dnia 22 marca 2021 r., wniesionego przez obwinioną od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej urzędu z dnia 4 marca 2021 r., w którym uznano obwinioną za winną popełnienia czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonego w art. 76 ust. 1 pkt 1 *ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej* w zw. z art. 2 pkt 2 i art. 10 ust. 1 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2399) oraz w zw. z art. 31 *ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych* (Dz.U. z 2020, poz. 1842 z późn. zm.), polegającym na niezłożeniu przez obwinioną w wymaganym przez prawo terminie do dnia 31 maja 2020 r. rocznego oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r., do czego obwiniona była zobowiązana na stanowisku głównego specjalisty w urzędzie i za który to czyn wymierzono obwinionej karę nagany z ostrzeżeniem;

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 *ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej* (Dz. U. z 2020 r. poz. 265, z późn. zm.) oraz § 36 ust. 1 pkt 2 *rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej* (Dz. U. Nr 60, poz. 493);

ORZEKA

o zmianie orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji w części orzekającej o karze i wymierzeniu obwinionej kary upomnienia oraz utrzymaniu w mocy pozostałej części orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji.

Anna Żółkowska

Piotr Orzech

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Cezary Zaremba

UZASADNIENIE

Powzięcie informacji o czynie

W dniu 13 lipca 2020 r. Dyrektor Generalny A. P., dalej jako „DG urzędu” otrzymał e-maila od zastępcy dyrektora kierującego Biurem Kontroli i Audytu w urzędzie, dalej jako „urząd” J. M. z informacją o niezłożeniu przez obwinioną, w ustawowo przewidzianym terminie, oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 rok. W e-mailu wskazano, że niezłożenie oświadczenia majątkowego w terminie ustawowym stanowi naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej i zawarto prośbę o rozważenie wyciągnięcia konsekwencji dyscyplinarnych w stosunku do pracowników, którzy popełnili wskazane naruszenie. W dniu 21 lipca 2020 r. DG urzędu polecił (wiadomość e-mailowa) Rzecznikowi Dyscyplinarnemu (...), dalej również jako „rzecznik dyscyplinarny” wszczęcie postępowania wyjaśniającego w związku z niezłożeniem w terminie przez B.B. – O. oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 rok.

Postępowanie wyjaśniające

W toku postępowania wyjaśniającego wszczętego w dniu 25 września 2020 r. rzecznik dyscyplinarny ustalił, że obwiniona nie złożyła w terminie określonym w art. 31 z za ustawy *o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. z 2020, poz. 568), tj. do 31 maja 2020 r. oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 rok. Obwiniona złożyła oświadczenie o stanie majątkowym za 2019 r. dopiero w dniu 7 października 2020 r., tj. po wszczęciu postępowania wyjaśniającego w sprawie. Obwiniona nie kwestionowała faktu złożenia oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r. po upływie terminu określonego w ustawie. W swoich wyjaśnieniach z 7 października 2020 r. wskazała, że sporządziła, jak co roku, oświadczenie po rozliczeniu z urzędem skarbowym, ale złożenie oświadczenia majątkowego uniemożliwiła jej „nagła i niespodziewana decyzja Dyrektora Generalnego o zamknięciu przed nią drzwi urzędu”, dlatego zmuszona była zabrać dokument do domu. Podkreśliła, że od czerwca 2019 r. została „pozbawiona miejsca pracy, wszelkich narzędzi pracowniczych, telefonu stacjonarnego, dostępu do portalu pracowniczego i wszelkich narzędzi informacyjnych oraz technicznych takich jak możliwość wydruku dokumentów”. Obwiniona wskazała, że zepsuł się jej służbowy telefon komórkowy i nie miała możliwości jego uruchomienia, a gdy został uruchomiony dane zniknęły i nie mogła odczytać żadnych

wiadomości. Podkreśliła, że inni pracownicy zalegający ze złożeniem oświadczeń otrzymali druki i instrukcje. Skoro nie działała poczta elektroniczna i telefon Obwinionej, w jej ocenie, mogła otrzymać informacje „na kartce”.

Rzecznik dyscyplinarny ustalił ponadto, że w latach 2013 – 2020 obwiniona składała oświadczenia majątkowe po upływie terminu określonego w ustawie trzykrotnie. Rzecznik dyscyplinarny stwierdził, że doszło do naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 *ustawy o służbie cywilnej*, poprzez naruszenie przepisów prawa, tj. niezłożenie w terminie określonym w art. 31 z za *ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. z 2020, poz. 568) oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r.

Postępowanie dyscyplinarne w I instancji

Wnioskiem z dnia 12 października 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) zwrócił się do Komisji Dyscyplinarnej urzędu (dalej jako „komisja dyscyplinarna”) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionej, w związku z naruszeniem obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 *ustawy o służbie cywilnej*, polegającym na naruszeniu przepisów prawa, tj. niezłożeniu w terminie określonym w art. 31 z za *ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. z 2020, poz. 568) oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r.

Rzecznik dyscyplinarny wniósł o udzielenie obwinionej kary przewidzianej w art. 37 ust. 1a pkt 3 *ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o służbie zagranicznej*, tj. kary nagany z ostrzeżeniem.

Komisja dyscyplinarna w dniu 4 marca 2021 r. wydała orzeczenie, w którym uznała obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonego w art. 76 ust. 1 pkt 1 *ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej* w zw. z art. 2 pkt 2 i art. 10 ust. 1 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2399) oraz w zw. z art. 31 z za *ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych* (Dz.U. z 2020, poz. 1842 z późn. zm.),

polegającym na niezłożeniu przez obwinioną, w wymaganym przez prawo terminie do dnia 31 maja 2020 r., rocznego oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r., do czego obwiniona była zobowiązana na stanowisku głównego specjalisty w urzędzie. Komisja dyscyplinarna wymierzyła obwinionej za zarzucany czyn karę nagany z ostrzeżeniem.

Komisja dyscyplinarna w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przeanalizowała kwestię dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego w kontekście art. 113 ust. 2 i 3 *ustawy o służbie cywilnej*. Biorąc pod uwagę fakt, iż w rozpatrywanej sprawie termin na złożenie oświadczenia majątkowego upłynął z dniem 31 maja 2020 r. komisja dyscyplinarna przyjęła, że DG urzędu powinien powziąć informację o naruszeniu obowiązku ustawowego najpóźniej w dniu 30 czerwca 2020 r. i od tej daty należy liczyć trzymiesięczny termin na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, stosownie do art. 113 ust. 2 *ustawy o służbie cywilnej*. Komisja dyscyplinarna swoje założenie oparła na treści wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 9 grudnia 2011 r. (sygn. akt ...), w którym pojawiło się stwierdzenie, że w normalnym toku urzędowania informacja o zobowiązanych, którzy nie dopełnili obowiązku złożenia oświadczeń o stanie majątkowym powinna być znana dyrektorowi generalnemu najpóźniej w ciągu miesiąca od upływu terminu składania oświadczeń. Opierając się na tym założeniu komisja dyscyplinarna przyjęła, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego powinien zostać złożony do komisji do dnia 30 września 2020 r. Następnie komisja, uwzględniając art. 113 ust. 3 *ustawy o służbie cywilnej*, ustaliła że obwiniona była nieobecna w pracy w następujących dniach: 17 i 19 sierpnia 2020 r., od 10 do 27 września 2020 r. i od 28 września do 5 października 2020 r. i uznała, że bieg trzymiesięcznego terminu na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego liczony od 30 czerwca 2020 r. uległ zawieszeniu na łączny okres 26 dni i upłynął 25 października 2020 r., zatem wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przekazany do komisji dyscyplinarnej w dniu 12 października 2020 r. należy uznać za złożony z zachowaniem ustawowych terminów.

Komisja dyscyplinarna w uzasadnieniu wydanego orzeczenia stwierdziła, że okoliczności faktyczne ustalone w toku postępowania potwierdziły, że obwiniona była zobowiązana do złożenia w 2020 r. oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r. jako pracownik urzędu zajmujący stanowisko równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskami, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a *ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne* oraz jako główny specjalista zatrudniony w urzędzie (na podstawie § 1 pkt 6 *zarządzenia Nr 10 Dyrektora Generalnego urzędu z dnia 3 sierpnia 2012 r. w sprawie składania, przyjmowania i dokonywania analizy oświadczeń o stanie majątkowym* zmienionego *zarządzeniem nr 6 Dyrektora Generalnego urzędu z dnia*

30 czerwca 2016 r.).

Komisja dyscyplinarna ustaliła, że obwiniona zajmowała stanowisko głównego specjalisty od dnia 2 kwietnia 2013 r. do chwili orzekania, a posiadany przez obwinioną mnożnik kwoty bazowej (3,1), służący do wyliczenia wynagrodzenia zrównywał obwinioną, pod względem płacowym, ze stanowiskami, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a *ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne*.

Komisja dyscyplinarna ustaliła ponadto, że na obwinionej spoczywał obowiązek złożenia oświadczenia o stanie majątkowym za 2019 r. w terminie do dnia 31 maja 2020 r., czego obwiniona nie uczyniła. Obwiniona złożyła oświadczenie majątkowe po wszczęciu postępowania wyjaśniającego, tj. w dniu 7 października 2020 r., czyli ponad 4 miesiące po upływie ustawowego terminu, naruszając obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w art. 76 ust. 1 pkt 1 *ustawy o służbie cywilnej*.

Obwiniona przyznała się w toku postępowania, iż oświadczenie o stanie majątkowym za 2019 r. złożyła po upływie ustawowego terminu, a opóźnienie jej zdaniem, usprawiedliwione było w szczególności brakiem dostępu do informacji o obowiązku złożenia oświadczenia, z uwagi na brak działającego sprzętu teleinformatycznego oraz nieprzekazaniem tej informacji przez pracodawcę w inny sposób (np. „na kartce”).

Ustalając odpowiedzialność i stopień zawinienia obwinionej komisja dyscyplinarna wzięła przede wszystkim pod uwagę fakt, że oświadczenie o stanie majątkowym za 2019 r. nie było pierwszym, które obwiniona zobowiązana była złożyć. Obwiniona składała oświadczenia majątkowe od 2013 roku, w związku z czym zasady i terminy składania oświadczeń były jej znane.

Brak dostępu do Intranetu i zamieszczanych w nim informacji nie pozbawiał obwinionej, zdaniem komisji dyscyplinarnej, możliwości bezpośredniego zasięgnięcia informacji u pracowników komórki organizacyjnej odpowiedzialnej za przyjmowanie oświadczeń majątkowych w urzędzie. Ponadto komisja dyscyplinarna zauważyła, że udostępnianie informacji o składaniu oświadczeń majątkowych w Intranecie i mailowo pracownikom jest jedynie działaniem pracodawcy przypominającym o obowiązku wynikającym wprost z przepisów prawa. Nieotrzymanie przypomnienia lub brak dostępu do Intranetu nie powoduje wygaśnięcia tego obowiązku.

Komisja dyscyplinarna wzięła pod uwagę również informacje, zgodnie z którymi obwiniona w badanym okresie posiadała na swoim stanie służbowy telefon komórkowy oraz służbowy komputer przenośny, a także fakt, iż w okresie od 1 stycznia do 7 października 2020 r. w odniesieniu do funkcjonowania ww. sprzętu nie były zgłaszane zastrzeżenia, z wyjątkiem konieczności wyrobienia nowej karty WKD i końca ważności certyfikatów.

Komisja dyscyplinarna podkreśliła, że obowiązkiem każdego pracownika jest zapewnienie właściwego funkcjonowania powierzonego sprzętu, gdyż pracodawca zapewnia stały dostęp do usług wsparcia technicznego dla każdego pracownika w każdym czasie.

Brak przyporządkowania obwinionej, w okresie dotyczącym rozpatrywanej sprawy, do konkretnej komórki organizacyjnej urzędu komisja dyscyplinarna uznała za nieistotny, gdyż oświadczenia majątkowe są składane do DG urzędu za pośrednictwem wybranych, imiennie upoważnionych pracowników urzędu, z całkowitym pominięciem ewentualnych przełożonych. Brak stanowiska pracy także uznany został za bez znaczenia dla oceny stopnia naruszenia obowiązków pracowniczych, gdyż pracodawca zapewnił sprzęt, z którego pracownik mógł korzystać w warunkach domowych, wypełniając ciążące na nim obowiązki. Obwiniona była świadoma ciążącego na niej obowiązku, przygotowała oświadczenie w terminie, jak wynika z jej wyjaśnień, jednak nie złożyła go.

Komisja dyscyplinarna dodatkowo wzięła pod uwagę, że uchybienie obowiązkowi terminowego złożenia oświadczenia majątkowego za rok 2019 nie było pierwszym tego rodzaju uchybieniem obwinionej. W poprzednich latach (w roku 2013 i 2015) obwiniona dwukrotnie składała oświadczenia majątkowe po terminie.

Odwołanie

Odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji złożyła obwiniona pismem z dnia 22 marca 2021 r. wnosząc o uchylenie go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono liczne uchybienia w ustaleniu stanu faktycznego. Obwiniona podkreśliła, że komisja dyscyplinarna bezpodstawnie wysunęła wniosek, że jej stosunek do obowiązku ustawowego był lekceważący. Podkreśliła, że nigdy nie uchylała się od tego obowiązku, a opóźnienia które miały miejsce w ubiegłych latach były usprawiedliwione, bądź błędem pracownika przyjmującego oświadczenie, bądź zwolnieniem lekarskim obwinionej.

Obwiniona zaznaczyła ponadto, że od maja 2019 roku nie miała przypisanego miejsca pracy i dostępu do Intranetu. Wielokrotnie zgłaszała problemy z telefonem i dostępem do służbowej poczty, a pomoc techniczna nie była w stanie jej pomóc. W związku z tym obwiniona nie miała możliwości zapoznać się z informacjami pracowniczymi. Informacja o składaniu oświadczeń majątkowych została wysłana do wszystkich pracowników, z wyłączeniem pracowników bez przydziału do komórki organizacyjnej, do których zaliczała się obwiniona.

Obwiniona stwierdziła także, że w jej sprawie Biuro Spraw Osobowych zlekceważyło obowiązek nadzoru nad terminowym składaniem oświadczeń o stanie majątkowym wynikający z § 4 *zarządzenia nr 8 Dyrektora Generalnego urzędu z dnia 12 kwietnia 2010 r. pkt. 1 i 2 ust. 2*. Zdaniem obwinionej Biuro Spraw Osobowych zobowiązane było do

przesyłania monitów do osób niewywiązujących się z obowiązku złożenia oświadczenia, zaś zgodnie z § 4 pkt. 2 ust. 4 zarządzenia dopiero w przypadku braku złożenia oświadczenia mimo monitu informowany jest DG urzędu.

Obwiniona nie stawiała się na rozprawę pomimo prawidłowego powiadomienia o jej terminie i miejscu. Rzecznik Dyscyplinarny (...) uzyskał informację z Biura Spraw Osobowych w urzędzie, że obwiniona od dnia 20 grudnia 2021 roku przebywa na urlopie wypoczynkowym, który zakończy się 28 stycznia 2022 roku, tj. w dniu, w którym stosunek pracy obwinionej ulegnie rozwiązaniu, w związku z przejściem na emeryturę. Ponadto Rzecznik Dyscyplinarny (...) ustalił, że pracownik sekretariatu komórki organizacyjnej, w której świadczyła pracę obwiniona przekazał jej całą kierowaną do niej korespondencję, w szczególności w związku z planowanym zakończeniem pracy.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy, zważyła, co następuje.

Zgodnie z § 34 *rozporządzenia*, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej (dalej jako „WKDSC”) rozpatruje odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu. Jako organ odwoławczy, WKDSC zobowiązana jest jednak w pierwszej kolejności do kontroli formalnej orzeczenia wydanego w I instancji, a w szczególności do zbadania czy nie wystąpiły negatywne przesłanki dotyczące dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w art. 113 ust. 2 *ustawy o służbie cywilnej*. Zgodnie z treścią tego przepisu postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie trzech miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej ani po upływie dwóch lat od popełnienia tego czynu. W związku z tym, w przedmiotowej sprawie konieczne było ustalenie kiedy DG urzędu powziął wiadomość o delikcie dyscyplinarnym obwinionej, gdyż od tego momentu rozpoczął bieg trzymiesięczny termin przewidziany na przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego i skuteczne złożenie wniosku do komisji dyscyplinarnej.

Zgodnie z art. 10 ust. 4 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne* (Dz. U. z 2019 poz. 2399) osoba zobowiązana składa oświadczenie majątkowe kierownikowi jednostki (dyrektorowi generalnemu), który dokonuje analizy zawartych w oświadczeniu danych. Termin na złożenie oświadczenia majątkowego za rok 2019 w urzędzie został przedłużony, na podstawie art.31 *ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych* (Dz.U. z 2020, poz.

1842 z późn. zm.) do 31 maja 2020 r. Z akt sprawy wynika, że informację o niezłożeniu w terminie oświadczenia majątkowego przez obwinioną DG urzędu otrzymał dopiero w dniu 13 lipca 2020 roku, zaś komisja dyscyplinarna I instancji przyjęła, że powinno to było nastąpić w ciągu miesiąca od upływu terminu ustalonego na składanie oświadczeń, tj. do dnia 30 czerwca 2020 roku. Komisja I instancji ustaliła w związku z tym, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego powinien wpłynąć do komisji dyscyplinarnej do 30 września 2020 r. Następnie komisja uznała, że termin ten powinien zostać przedłużony o czas nieobecności obwinionej w pracy, tj. o 26 dni i ostatecznie ustaliła, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego mógł zostać złożony do komisji dyscyplinarnej I instancji najpóźniej w dniu 25 października 2020 r., uznając tym samym, że złożenie go w dniu 12 października 2020 r. nastąpiło z zachowaniem ustawowego terminu.

WKDSC przychyliła się do stanowiska komisji dyscyplinarnej I instancji w kwestii ustalenia terminu powzięcia przez dyrektora generalnego wiadomości o niezłożeniu przez obwinioną w terminie oświadczenia majątkowego za 2019 rok. Z uwagi na ograniczenia epidemiczne oraz dopuszczenie możliwości złożenia oświadczenia majątkowego między innymi za pośrednictwem poczty, co wynika z treści komunikatu przesłanego do pracowników urzędu w dniu 27 maja 2020 roku przez Biuro Kontroli i Audytu, DG urzędu w dniu 31 maja 2020 roku nie mógł mieć pełnej informacji o przypadkach niezłożenia przez pracowników urzędu oświadczeń majątkowych. Z uwagi na szczególny tryb pracy urzędu, wymuszony przez sytuację epidemiczną, można przyjąć, że ustalenie kto nie złożył w wymaganym terminie do 31 maja 2020 roku rocznego oświadczenia majątkowego wymagało więcej czasu niż

w sytuacji kiedy praca urzędu przebiega bez zakłóceń. Chociaż z akt sprawy wynika, że DG urzędu dopiero w dniu 13 lipca 2020 roku został poinformowany o niezłożeniu oświadczenia majątkowego przez obwinioną, komisja I instancji, opierając się na wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z 9 grudnia 2011 r. (sygn. akt ...), przyjęła, że powinno to było nastąpić w ciągu 30 dni od upływu terminu wyznaczonego na składanie oświadczeń majątkowych, tj. datę wcześniejszą niż wynikająca z akt sprawy.

Po przeprowadzeniu formalnej kontroli orzeczenia wydanego przez komisję dyscyplinarną I instancji i uznaniu, że nie zachodzą negatywne przesłanki dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego WKDSC rozpatrzyła odwołanie obwinionej i stwierdziła, że nie może ono zostać uwzględnione. W opinii WKDSC, zebrany w sprawie materiał dowodowy jest spójny i nie budzi wątpliwości, a po jego przeanalizowaniu można stwierdzić, że czyn zarzucany obwinionej został przez nią popełniony i nosi znamiona deliktu dyscyplinarnego. Bezsporne jest, że obwiniona była zobowiązana do złożenia

oświadczenia majątkowego za rok 2019 i nie złożyła go w wyznaczonym terminie do 31 maja 2020 roku, naruszając obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w art. 76 ust. 1 pkt 1 *ustawy o służbie cywilnej*, zgodnie z którym członek korpusu służby cywilnej jest zobowiązany do przestrzegania Konstytucji RP i innych przepisów prawa.

Przedstawione przez obwinioną argumenty i okoliczności nie mogą usprawiedliwiać jej postępowania, tym bardziej, że jako wieloletni pracownik urzędu obwiniona powinna była znać obowiązujące regulacje dotyczące składania oświadczeń majątkowych oraz obowiązki nałożone na nią w tym zakresie przez przepisy prawa. WKDSC w pełni podziela stanowisko komisji dyscyplinarnej I instancji co do winy obwinionej w zakresie popełnienia zarzucanego jej czynu, a w szczególności zgadza się ze stwierdzeniem, że udostępnianie informacji o składaniu oświadczeń majątkowych pracownikom jest jedynie działaniem pracodawcy przypominającym o obowiązku wynikającym wprost z przepisów prawa i nieotrzymanie przypomnienia lub brak dostępu do Intranetu nie powoduje wygaśnięcia tego obowiązku. WKDSC postanowiła o utrzymaniu wydanego orzeczenia w mocy, w zakresie uznania obwinionej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu ale jednocześnie zmieniła orzeczenie co do rodzaju wymierzonej kary.

Zgodnie z § 30 ust. 1 *rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej* komisja dyscyplinarna wymierza karę biorąc pod uwagę stopień winy i rodzaj czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jego skutki oraz zachowanie się obwinionego przed popełnieniem czynu stanowiącego naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej i po jego popełnieniu.

Oceniając wymiar kary wymierzonej obwinionej przez komisję dyscyplinarną I instancji WKDSC uznała, że jest on zbyt wysoki i z uwagi na okoliczności popełnionego czynu powinien zostać obniżony. Za zmniejszeniem wymiaru kary przemawia to, że zgodnie z informacją przekazaną przez rzecznika dyscyplinarnego, obwiniona nie była wcześniej karana dyscyplinarnie, ostatecznie dopełniła obowiązku i złożyła dyrektorowi generalnemu urzędu oświadczenie majątkowe za rok 2019, a także złożyła, w wymaganym terminie, oświadczenie majątkowe za rok 2020. Nie wykazano istotnych negatywnych skutków dla urzędu, które wywołał czyn popełniony przez obwinioną. Ponadto, w chwili popełnienia czynu, sytuacja pracownicza obwinionej była trudna, a trwający stan pandemii i związana z nim zmiana organizacji pracy urzędu nie sprzyjały sprawnej realizacji procesów.

WKDSC uwzględniła wszystkie przedstawione okoliczności, uznała, że powinny mieć one wpływ na wymiar kary i postanowiła zmienić orzeczoną w I instancji karę nagany

z ostrzeżeniem na karę upomnienia, będącą najniższą karą dyscyplinarną w katalogu kar, które mogą zostać zastosowane wobec członka służby (...), zgodnie z przepisami art. 49 ust. 2 w związku z art. 6 ustawy z dnia 21 stycznia 2021 roku o służbie zagranicznej (Dz.U. z 2021 r. poz. 464 z późn. zm.).

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej orzekła jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia Stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionej sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Anna Żółkowska

Piotr Orzech

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Cezary Zaremba